

Marguerite Yourcenar: * To tylko cisza... * / * Voici que le silence... *

Marguerite Yourcenar: To tylko cisza...

To tylko cisza zna właściwe słowa,
Które się mówić da bez zadania ran,
Koronne płyną łzy, niechaj ich mowa
Wyzwoli uśmiech w nas, gdy już mija nam

Przymus grywania ról, kiedy zmęczone
We wspólnej pościeli, skrycie razem śpiąc
I każdym z palców, my, ziołem karmione,
Ty błogosławisz mnie, ja cię pieszczę drżąc.

To słodycz twoja mnie na tę ścieżkę pcha.
Gdzie na glebie ludzka wyrasta dusza,
Ogrodnik sumienia plewiąc nie rusza,

Miłość z żyły do żyły płynąć się zda.
Skarżyć się próżno nie chcę, ani wzruszać,
Snu ziemi z umarłymi nie naruszać.

*

(tłumaczenie dość ściśle: Elżbieta Binswanger-Stefańska)

*

Marguerite Yourcenar: OTO CISZA

Oto tylko cisza zna właściwe słowa
I przemawia nimi, lecz żadnym nie rani.
Niechaj łzy koronne spłyną nam na głowy
I rozbłyśnie uśmiech - co ma stać, się stanie.

A kiedy zmęczone zrzucimy swe maski
I w sekretnym łóżku zapagniemy snu,
Nakarmią nas trawy swoim bożym blaskiem,
Ja drżącą piśszczotą do twych spłynę stóp

I pobiegnę ścieżką, gdzie twa słodycz mami,
Gdzie ogrodnik z ziemi porosłej duszami
Wciąż wrywa winy i rzuca w niepamięć.

Z żył do żył przepływa miłość strumieniami,
Na nic moje skargi, niech się cisza stanie
I umarłych z ziemią wieczyste spotkanie.

*

(tłumaczenie wolniejsze: Elżbieta Kurowska)

*

Marguerite Yourcenar: * Oto ma cisza... *

Oto ma cisza słowa jedyne

Można nie raniąc nimi rozmawiać
Strąca korony gdy czas ich minie
Przez łzy się śmieje by je przedawniać

Zanim zmęczeni w jednej godzinie
zaśniemy razem w łożu jak w trawach
Pobłogosławisz mnie i nim zginie
Pod każdym palcem będę drzeć cała

Twojej słodczy wiedzie mnie ścieżka
By ziemię ludzką nasycił duszą
Ogrodnik z dala od sumień naszych

Gdy z żył do żył nam miłość przewleka
Nie chcę przeszkadzać skarżyć się próżno
W wiecznym spotkaniu ziemi i zmarłych

*

(wolny przekład: Marek Sztarbowski)

* * *

Marguerite Yourcenar: Voici que le silence...

Voici que le silence a les seules paroles
Qu'on puisse, près de vous, dire sans vous blesser;
Laissons pleuvoir sur vous les larmes des corolles;
Il ne faut que sourire à ce qui doit passer.

À l'heure où fatigués nous déposons nos rôles,
Au même lit secret les dormeurs vont glisser;
Par chaque doigt tremblant des herbes qui nous frôlent,
Vous pouvez me bénir et moi vous caresser.

C'est à votre douceur que mon sentier m'amène.
De ce sol lentement imprégné d'âme humaine,
L'oubli, lent jardinier, extirpe les remords.

L'impérissable amour erre de veine en veine;
Je ne veux pas troubler par une plainte vaine
L'éternel rendez-vous de la terre et des morts.

<https://www.youtube.com/watch?v=1zIpaRVieww>

Marguerite Yourcenar, właśc. Marguerite Antoinette Jeanne Marie Ghislaine Cleenewerck de Crayencour (ur. 8 czerwca 1903 w Brukseli, Belgia, zm. 17 grudnia 1987 w Northeast Harbor, na wyspie Mount Desert, w stanie Maine, USA) - francuska pisarka. Jej ojciec był Francuzem a matka Belgijką. Matka zmarła w wyniku komplikacji poporodowych dziesięć dni po porożu. Marguerite wychowywała i uczyła się w posiadłości swego ojca w północnej Francji. Jej pierwsza powieść "Alexis" ukazała się w 1929.

Była lesbijką. Jej bliska przyjaciółka, a także wielka miłość, tłumaczka Grace Frick, zaprosiła ją w 1948 roku do Ameryki, gdzie Yourcenar wykładała literaturę porównawczą w Nowym Jorku. W 1951 opublikowała po francusku powieść "Pamiętniki Hadriana", czym weszła do literatury światowej. W 1980 jako pierwsza kobieta w historii została członkiem Akademii Francuskiej. Należała do grona najbardziej poważanych twórców piszących w języku francuskim, opublikowała wiele powieści oraz trzy tomy wspomnień. Pisała także wiersze.

Grace Frick napisała książkę o związku z Marguerite Yourcenar pt. "We Met in Paris"